

95. 4369

VERTROUWELIJK

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT

No. 11 - november 1967

MAANDOVERZICHT NO. 11 - NOVEMBER 1967

ALGEMEEN

- De economische crisis in Uruguay Blz. 2
- BRADSHAW en de justitie „ 2
- "Coming man" in Colombia „ 3

CUBA

- Bezoek uit Noord Korea „ 4
- Herdenking Oktoberrevolutie „ 5
- Macabere beeldspraak „ 6

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

- Relaties met Haiti „ 6
- CAAMANO DEMO een tweede Che? „ 7
- Radicalisatie van de P.R.D. „ 8

VENEZUELA

- Crisis in A.D. „ 10
- Herstel burgerrechten „ 11
- Onrust over protectionistische tendens in de V.S. „ 11

HAITI

- Caraïbische crisis in de maak „ 12

NEDERLANDSE ANTILLEN

- Brugramp „ 13
- Moeilijkheden tussen TSCHUMIE en CLASC-bestuur „ 13
- Het toerisme van MIOLAN „ 14

ALGEMEEN

De economische crisis in Uruguay

De oorzaken van de economische crisis waaraan de regering van president GESTIDO tot nu toe tevergeefs het hoofd tracht te bieden, zijn zowel structureel als bijkomstig. De prijzen die Uruguay op de wereldmarkt krijgt voor zijn voornaamste export produkten, wol en vlees, zijn buitengewoon slecht. Watersnood en droogte hebben elkaar afgewisseld als rampen die de landbouw hebben geruïneerd. Een vérgaande sociale wetgeving en kostbare bureaucratie hebben tenslotte bijgedragen tot het verscherpen van de crisis, die de officiële waarde van de Uruguese peso in vier jaar heeft doen dalen van ca. 9 U.S. dollarcenten tot niet meer dan 1 dollarcent. Op de zwarte markt in Montevideo kost de dollar nu zelfs 135 pesos. De stakingen waarmee de sterk door de communisten geïnfiltreerde vakbonden hebben getracht hogere lonen af te dwingen, hebben de inflatie slechts versneld, hebben aan de produktiviteit van het land afbreuk gedaan, en leidden tenslotte tot een klimaat van verhoogde onrust, waarin het voor de regering nog moeilijker is geworden om bezuinigingsmaatregelen door te voeren.

Tenslotte heerst er onenigheid in de gelederen van de regeringspartij, de Colorados, waarbij de gemoederen zo hoog opliepen dat de president en de minister van buitenlandse zaken beiden de ex-minister van financiën tot een duel uitdaagden. De duels gingen niet door, maar door de interne partijtwist verloor de president zijn meerderheid in het parlement, zodat hij genoodzaakt zou zijn met de in oppositie zijnde "Blanco" partij compromissen te sluiten.

BRADSHAW en de justitie

De premier van St. Kitts, Robert BRADSHAW, verklaarde afgelopen maand dat hij geen vertrouwen had in de justitie op het eiland. Zes van de elf mannen die terecht stonden wegens samenspanning om BRADSHAW's regering omver te werpen, waren toen al vrijgesproken. Drie van hen, de Anguillanen, SMITH, T. HARRIGAN en M. HARRIGAN, werden direkt na hun vrijspraak weer gearresteerd en zullen weer terecht moeten staan. Ditmaal is de beschuldiging diefstal van wapens. Een van de verdedigers, John KELSICK uit Monserrat, werd uit St. Kitts gezet. Voor de uitzetting werd geen officiële reden gegeven.

Ian ST. BERNARD, de rechter die samen met de uit negen man bestaande jury aansprakelijk mocht worden geacht voor het voor BRADSHAW zo teleurstellende resultaat, verliet eveneens het eiland. St. BERNARD is afkomstig uit Grenada.

Het was niet bekend of de rechter zelf had verzocht zich te mogen terugtrekken. Door de president van het Hof van Justitie in St. Lucia, Allen MONTGOMERY LEWIS, werd in zijn plaats rechter Eric BISHOP uit Barbados aangewezen. Uit protest tegen een door BRADSHAW aangekondigd onderzoek naar de "wijze van rechtpleging in St. Kitts", zou ook de openbare aanklager het eiland hebben verlaten.

Dr. William HERBERT en andere oppositieleiders moesten nog terecht staan. De vrijspraak in de voorgaande processen heeft er wel toe bijgedragen dat de tegenstanders van BRADSHAW nog geen stappen ondernamen die zouden hebben kunnen leiden tot bloedvergieten. De toestand op het eiland blijft evenwel erg gespannen.

"Coming man" in Colombia?

De verzoening tussen de romp van de Colombiaanse Liberale Partij en haar linkervleugel, de M.R.L., heeft van de leider van de zwarte schapen, Dr. Alfonso LOPEZ MICHELSEN, weer een achtenswaardig man gemaakt. Hij werd benoemd tot gouverneur van El Cesar, een aan het Venezolaanse staat Zulia grenzende staat. LOPEZ MICHELSEN, die een zoon is van wijlen president LOPEZ, bracht afgelopen maand een bezoek aan Venezuela, waar hij zijn opwachting maakte bij president LEONI en een groot aantal Venezolaanse autoriteiten en politieke leiders ontmoette.

Er wordt serieus rekening gehouden met een kandidatuur van LOPEZ MICHELSEN voor het presidentschap van Colombia, wanneer de regeringsperiode van LLERAS RESTREPO teneinde loopt. Een overeenkomst van dergelijke strekking tussen de beide liberale leiders, zou ten grondslag hebben gelegen aan de verzoening. Indien dit waar is, dan kan de benoeming van LOPEZ MICHELSEN worden gezien als een eerste stap in de opbouw van zijn "image" als een verantwoordelijke politieke leider en bestuurder.

CUBABezoek uit Noord Korea

Het bezoek van een grote delegatie Noord Koreanen onder leiding van president CHOE YONG-KON werd door de Cubanen in een festijn van broederschap omgezet. Het voltallige politburo kwam telkens opdraven en duizenden Cubanen juichten de Bezoekers spontaan toe. Het was een vertoning, de herdenking van een oktober-revolutie waardig. De Oktoberrevolutie zelf was enkele dagen eerder herdacht, maar dat leek nergens op.

Zowel Cuba als Noord Korea hadden delegaties van het tweede plan naar Moskou gezonden om deel te nemen aan de viering van vijftig jaar Russisch communisme. Alhoewel de achtergronden van de respectievelijke beslissingen daartoe in de beidelanden verschillend waren, reflecteerden deze beslissingen toch zekere overeenkomsten in de omstandigheden waarin Cuba en Noord Korea zich ten opzichte van de twee communistische reuzen bevinden. De geografische ligging van Noord-Korea bepaalt mede de houding van dat land jegens de Chinese Volksrepubliek, en remt pro-Sowjet gevoelens die het partijbestuur in Pyongyang mag koesteren, duidelijk af.

Ook de Cubanen tasten - weliswaar dus uit andere hoofde - een koers tussen de beide grootheden af.

Werden CASTRO's interview met de journalist KAROL en de vermelding van distributie van Chinese rijst in de provincie Oriente al gezien als de eerste tekenen van een nieuwe lente in Cubaans-Chinese verhoudingen, (zie M.O.-september 1967), de overweldigende ontvangst die de Noord Koreanen in Havanna werd bereid, was aanleiding tot speculaties dat de Aziatische bezoekers een Cubaanse vredesduif meekregen ter bezorging in Peking.

Opmerkelijk was de uitspraak van DORTICOS, dat Noord-Korea evenals Cuba beseft dat het belangrijkste doel van een revolutionaire beweging het propageren van de revolutie is. Dit werd onderstreept in het slotcommuniqué, dat gewag maakte van "volkomen identieke zienswijzen ten aanzien van internationale vraagstukken". Het Koreaanse bezoek had belangrijk bijgedragen tot de eenheid van alle revolutionaire volkeren van Afrika, Azië, Latijns Amerika en de rest van de wereld, aldus het communiqué.

Na de harde woorden die in januari 1966 zijn gevallen, is het niet te verwachten dat Fidel uit eigen beweging helemaal naar Canossa zal reizen. Als de Chinezen echter op hun beurt CASTRO ook even vriendelijk toeknikken, is een verzoening niet uitgesloten. Het wachten is op de Chinese reactie.

Herdenking Oktoberrevolutie

De voornaamste spreker bij de herdenking van de oktoberrevolutie was de anders weinig op de voorgrond tredende Fabio GROBART, een van de relikwieën uit de oude P.S.P., die evenwel nog altijd/^{lid} is van het centraal comité van de CP-Cuba. GROBART, van huis uit een Pool, was in de veertiger jaren een sleutelfiguur in de P.S.P.-ondergrondse. Zijn keuze als orator was noch voor de Sowjets noch voor hem zelf vleierend, maar GROBART heeft er het beste van gemaakt.

Hij slaagde erin de vijftig-jarige geschiedenis van de Sowjet-Unie de revue te laten passeren zonder één Russische leider, met uitzondering van LENIN te noemen. De Bolsheviks van het eerste uur werden geprezen, maar de CPSU werd verder doodgezwegen. Met een stalen gezicht wist GROBART te vertellen dat LENIN's these over het verbond tussen arbeiders en boeren eerst in Rusland en nu ook in Cuba volledig bewaarheid is geworden. Een van de belangrijkste gebeurtenissen der afgelopen vijftig jaren was natuurlijk de Cubaanse revolutie, die de juistheid van LENIN's ideeën nogmaals bewees, en leidde tot een volledige verandering van het beeld dat Latijns Amerika de wereld biedt. De enige juiste weg - die van de gewapende revolutie - werd eerst door LENIN, en later door Fidel bewandeld. Er moeten offers worden gebracht: de dood van Ché GUEVARA is zulk een offer geweest. Hulde bracht GROBART aan Russische revolutionairen die in 1917 zo'n duidelijk voorbeeld achterlieten voor het nageslacht. Tenslotte hoopte hij dat de vriendschap tussen het volk van Cuba en het volk van de Sowjet Unie eeuwig zou duren. Niet één vriendelijkheid aan het adres van degenen die LENIN's mantel nu dragen kon er van af, en de oude Fabio wist precies wat hij zeggen mocht. De feestrede werd door een aantal partijbonzen bijgewoond, maar niet door Fidel, Raul en Osvaldo DORTICOS. Raul CASTRO woonde wel de militaire parade bij, maar de parade werd niet door hem, maar door vice-minister Juan ALMEIDA afgenomen, en de bijbehorende toespraak werd afgestoken door de majoor Pedro MIRET, lid van het centraal comité.

Het spel kan natuurlijk van twee kanten gespeeld worden, en het toeval wil dat de Sowjet ambassadeur in Havanna wegens ziekte tijdelijk in Moskou vertoeft, zodat de vertegenwoordiging van Rusland bij dit alles was toevertrouwd aan de zaakgelastigde, Yuriy LEBEDEV. Het moet voor deze wel wat verbijsterend zijn geweest om bij het noemen van Ché GUEVARA in een rede, die overigens met bijna onbeleefd flauw applaus werd aangehoord, plotseling een langdurige, staande ovatie in ontvangst te mogen nemen. Men had er kennelijk welgeïnstreerd op zitten wachten.

Macabere beeldspraak

De leider van de Cubaanse delegatie op de F.A.O.-conferentie in Rome, Carlos Rafael RODRIGUEZ, nam zijn toevlucht tot een even merkwaardige als macabere beeldspraak om verband te leggen tussen het voedselprobleem van de wereld en de dood van Ché GUEVARA.

Hij citeerde José MARTI, die gezegd had dat de boom die de beste vruchten draagt, die is welke over een lijk groeit.

"GUEVARA is gevallen", aldus RODRIGUEZ, "en de Cubaanse delegatie brengt de eeuwige hulde van ons volk aan de vrijheidsboom van de derde wereld, die - bevrucht door dat grote lijk - sterke wortels zal schieten in het brein van de radeloze volkeren!"

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

Relaties met Haiti

Met groeiende bezorgdheid worden in de Dominikaanse Republiek de ontwikkelingen in Haiti gevolgd. DUVALIER mag dan gelijk een diva der Italiaanse opera zijn, die op haar sterfbed de ene aria na de andere uitgalmt, niemand twijfelt er nu meer aan dat het doek binnen afzienbare tijd zal moeten vallen.

Men dient te beseffen dat de Dominikaanse Republiek met Haiti niet alleen het eiland Hispaniola deelt, maar dat de beide landen in hun geschiedenis vaak op bloedige wijze met elkaar in botsing zijn gekomen.

De Dominikaanse economie hangt in grote mate af van de suikerproduktie, maar ondanks het feit dat er in de republiek grote werkloosheid heerst, blijft het binnenhalen van de oogst het werk van zwervende Haitiaanse arbeiders. Geen Dominikaan, hoe ellendig ook zijn levensomstandigheden, schijnt het maaien van suikerriet als bron van inkomsten te overwegen. Afgelopen maand deelde de minister van binnenlandse zaken en politie, Carlos Rafael GOICO MORALES, mede dat hij het ten zeerste betreurde dat het nodig scheen te zijn Haitiaanse arbeiders te importeren om op de suikerrietvelden te werken. Met het oog op de gespannen toestand in Haiti had BALAGUER in oktober de grens tussen de beide landen voor het landverkeer laten sluiten. Nu overwoog de regering toch maar aan de urgente verzoekenom Haitiaanse arbeiders binnen te laten komen, te voldoe

Zowel de minachting als de vrees voor de Haitiaan is bij de doorsnee Dominikaan buitengewoon groot en volkomen in overeenstemming hiermee is de vastberadenheid

die naar verluidt onder de Dominikaanse militaire leiders heeft postgevat, om onmiddellijk tot een invasie van het nabuurland over te gaan, wanneer door de verwachte val van DUVALIER een door Cuba gesteunde groepering de macht in handen zou dreigen te krijgen. Slechts het eerste legerkorps dat buiten de hoofdstad is gelegerd zou echter in staat zijn op korte termijn in actie te komen. De rest van de Dominikaanse strijdkrachten zouden te zeer over het land verspreid en dan ook niet gevechtsklaar zijn.

Daar de Dominikaanse militairen ten aanzien van hun ideeën met betrekking tot Haiti weinig discretie betrachten, mag worden aangenomen dat deze aan de Cubaanse centrale post voor guerillastrijders niet voorbij zijn gegaan.

De regering van BALAGUER zou er dan ook rekening mee houden dat de Dominikaanse links extremisten in het Oosten van het land op het tijdstip van DUVALIER's val een gewapende actie zouden kunnen ontketenen, bedoeld om de Dominikaanse strijdmacht te binden.

In ieder geval verwacht men van de eventuele omverwerping van de Haitiaanse dictator ernstige repercussies in de Dominikaanse Republiek.

CAAMAÑO DEÑO een tweede Ché?

De verdwijning van de Dominikaanse militaire attaché in Londen, ex-president en leider van de constitutionalistische beweging in Santo Domingo, kolonel Francisco CAAMAÑO DEÑO, deed in het land veel stof opwaaien. Verdwijnende Dominicanen doen denken aan Jesus GALINDEZ en andere slachtoffers van TRUJILLO's internationale kidnap-organisatie, alhoewel de residentiestad, waar CAAMAÑO door zijn kameraad Hector LACHAPELLE voor het laatst gezien werd, een onwaarschijnlijke locatie lijkt voor het onsceneren van dergelijke snode intriges.

Veel waarschijnlijker lijkt het overigens dat CAAMAÑO zijn verdwijning zelf gewild heeft. Juan BOSCH, die het wel weten kan, meende dat de kolonel zeker niet in gevaar zou zijn. De ex-president vertrouwde er op dat CAAMAÑO "ergens" in goede welstand is. De vraag bleef, waar CAAMAÑO dan heen is gegaan. Allerlei bestemmingen werden als mogelijkheden geopperd, waaronder uiteraard Cuba en het een of ander communistisch land in Europa. De kans dat CAAMAÑO zich in de Dominikaanse Republiek zelf bevond, werd klein geacht.

Officieel maakte de Dominikaanse regering zich over de verdwijning niet erg druk, hetgeen - indien het de bedoeling was om CAAMAÑO te omgeven met het aureool van een Ché GUEVARA - wel zo verstandig was.

Radicalisatie van de P.R.D.

De z.g. volksdictatuur these van Juan BOSCH zal waarschijnlijk leiden tot een verdere radicalisatie van de P.R.D. Gematigde P.R.D.-ers trachtten afgelopen maand op korte termijn een conventie van de P.R.D. te forceren, om de partij terug te voeren naar de oorspronkelijke lijn van democratie en sociale hervorming, volgens het patroon van de Venezolaanse Acción Democrática. De Acción Democrática heeft BOSCH in het verleden veel steun gegeven en schijnt nu ook achter de groep van Angel MIOLAN te staan, om te helpen vermijden dat de partij naar het links extremisme afglijdt.

Angel MIOLAN zou alles in het werk willen stellen om de partij-organisatie weer in handen te krijgen en zodoende de radicalen te verplichten zich van de P.R.D. af te splitsen. Het gaat zowel hem als BOSCH om de naam. Op dit ogenblik ziet het er naar uit dat het de groep van BOSCH en PEÑA GOMEZ zal zijn die het genoeg zal smaken de naam te mogen blijven voeren.

Een gelijksoortige strijd heeft zich in het verleden voltrokken in de beweging van de 14e juni, die oorspronkelijk onder het leiderschap van TAVARES JUSTO een anti-Trujillistische volksbeweging was met een nogal vage ideologie. Naarmate de ideologie van de beweging een links extreme, Castristische vorm begon te krijgen keerden steeds meer leden de partij de rug toe, maar de naam en daarmee voor de niet ingewijde de image bleef bestaan. Tot vandaag zouden er onder de aanhang van de MR1J4 velen zijn, die het in wezen met de partijlijn helemaal niet eens zijn, maar toch traditiegetrouw de partij steunen.

MARTINEZ FRANCISCO en BREA PEÑA hebben allang een dissidente P.R.D. willen vormen. Het zou MIOLAN zijn geweest die hen er tot nu toe van weerhouden heeft omdat hij nog hoopt dat hij - ondanks het feit dat hij uit de partij is gestoten - voldoende aanhang heeft onder de "rank and the file" om BOSCH en PEÑA GOMEZ te ontronen. BOSCH heeft kennelijk het gevaar van MIOLAN onderkend, want terwijl hij zich om MARTINEZ FRANCISCO en BREA PEÑA, die als conservatiever verder van hem af staan dan MIOLAN, weinig heeft bekommerd, was het MIOLAN, die hij al vroeg liet royeren.

Het is niet duidelijk hoe de krachtverhouding in de partij nu precies ligt. MIOLAN heeft als minister van toerisme (met de sanctie van BALAGUER) de afgelopen maanden het hele land afgereisd om zich te oriënteren ten aanzien van wat nodig en mogelijk is ter bevordering van de toeristen-industrie. Het is een publiek geheim dat deze tochten in wezen politieke démarches waren. Na zijn binnelandse tochten kwamen bezoeken aan landen, die voor het toerisme op de Dominikaanse Republiek geporteerd zouden kunnen zijn. Zo bezocht hij Venezuela

en op de Nederlandse Antillen het eiland Aruba. Het toeval wil dat er op Curaçao, waar MIOLAN slechts even op doorreis vertoefde, bijna geen aanhangers van de P.R.D. meer zijn, terwijl er op Aruba - dat voor de bevordering van het toerisme belangwekkend scheen te zijn - wel een sterke P.R.D.-organisatie in de Dominikaanse kolonie bestaat.

Het belang van de organisaties in het buitenland, ligt niet alleen in het financiële vlak - alhoewel ook dit een rol speelt - maar in het feit dat op de partijconventie de buitenlandse afdelingen stemrecht hebben. De leiders van de Curaçaose afdeling, LEON ELIAS en PERALTA, zijn al enkele jaren weer woonachtig in de Dominikaanse Republiek, maar worden nog altijd beschouwd als de "vertegenwoordigers" van de partij op Curaçao. Bij hen maakt MIOLAN geen kans.

Op de conventie die zo niet eerder, dan toch in ieder geval in februari gehouden zal worden, zal moeten worden beslist of de P.R.D. al dan niet zal deelnemen aan de gemeenteraadsverkiezingen in 1968. Van de zijde van BOSCH c.s. bestaat er niet veel animo voor deelname. BOSCH en de zijnen verklaren dat er weinig kans is op "eerlijke" verkiezingen. Met andere woorden betekent dit dat zij vrezen dat de P.R.D. terrein verloren heeft, en bang zijn zulks uit verkiezingen te laten blijken. Zij kunnen altijd wel deelnemen aan de verkiezingen en naderhand de regering van fraude beschuldigen, maar een boycot van de verkiezingen zou dramatischer zijn. Indien de conventie tot deelname besluit, kan de MIOLAN-groep bovendien naderhand altijd stellen dat de terugloop in aanhang het gevolg was van een verkeerde politiek.

De confrontatie tussen de beide vleugels van de partij zal op de conventie moeten plaats vinden. BOSCH en PERIA GOMEZ hebben door hun greep op de organisatie een voorsprong op MIOLAN en de zijnen. Slechts als MIOLAN's z.g. ministeriële reizen sterk ondermijnend hebben gewerkt, zullen de gematigden op de conventie een kans hebben. Het is werkelijk een grote opgave om de traditionele identificatie van P.R.D. met BOSCH kapot te maken.

VENEZUELA

De crisis in A.D.

De factie van Luis Beltrán PRIETO FIGUEROA leed een beslissende nederlaag in de strijd om de naam, Acción Democrática, toen het Consejo Supremo Electoral verklaarde de geldigheid van PRIETO's verwijdering als voorzitter van de partij niet te kunnen bestrijden. De uitspraak betekende dat de verstoten voorzitter óf zal moeten zwichten voor de beslissing van het "Comité Directivo Nacional", óf een nieuwe partij moet vormen. Gonzalo BARRIOS, PRIETO's tegen-speler, meende al dat het onvermijdelijk was dat PRIETO en zijn aanhang het laatste zouden doen.

Reeds begon naar verluidt de partij-organisatie de "prietistas" de duimschroeven aan te doen. Waar het lidmaatschap van de partij zoveel emolumenten met zich meebrengt, moet het de partij-organisatie niet moeilijk vallen met enige "zachte druk" een groot aantal aanhangers van PRIETO tot inkeer te brengen. Als PRIETO een nieuwe partij sticht, dan zouden deze opportunisten als argument kunnen aanvoeren, dat de eenheid van de partij boven alles gaat, dat PRIETO "té ver" was gegaan, en hun daarom geen keus had gelaten.

Men kan natuurlijk dergelijke opportunisten veroordelen, maar hierbij moet men wel bedenken dat het z.g. begevingsrecht diep geworteld is in geheel Latijns Amerika. Het gaat veel verder dan in de Verenigde Staten, waar er wel een aantal, algemeen erkende, bij uitstek politieke baantjes bestaan, maar waar de "civil service" als zodanig onaangetaast blijft. In Venezuela - als elders in Latijns Amerika - kan echter de partij die aan de macht is, op elk niveau mensen kopen of de strot dichtknijpen, al naar gelang wat het partijbelang dicteert. De normen van zowel de dwinger als de bedwongene worden door het systeem bepaald alhoewel de woordvoerders van geen van beiden zo cru zullen zijn om tegenover de buitenwacht te erkennen dat het in hun politiek gaat om de kniekers en niet om het spel. De kleine man, wiens levensonderhoud in het geding is, aanvaardt deze verziekte moraal zonder schijnheiligheid. Hij grijpt wat hij krijgen kanten koste van zijn buurman, terwijl de buurman die aan het kortste eind trekt, open staat voor de leuzen van de eerste de beste volksman die de rollen wil omkeren.

Als men zich afvraagt hoe het komt dat Venezuela ondanks de onmetelijke rijkdom waar het nu al meer dan vijftig jaar^{van} heeft kunnen profiteren, nog altijd in vele opzichten tot de "ontwikkelingslanden" behoort, dan kan het als chantage gebruikte begevingsrecht zeker als een der grandoorzaken worden aangevoerd.

Herstel burgerrechten

Aan de opschorting van de grondwettelijke rechten in Venezuela kwam afgelopen maand een eind. Dit is de tweede maal dat LEONI de burgerrechten herstelt. De eerste keer werd het herstel gevolgd door een golf van terreur, w.o. de moord op de broer van de minister van buitenlandse zaken. Reeds geruime tijd zou de regering van plan zijn geweest de burgerrechten weer te herstellen, maar telkens maakte een actie tegen de terroristen het wenselijk er nog even mee te wachten. Nu dat het land het verkiezingsjaar ingaat is het echter onmogelijk geworden het herstel nog langer uit te stellen. De guerrilla's en de stedelijke terreur zijn bovendien in zoverre bedwongen dat de militairen en de Digepol de normalisatie aanvaardbaar achten.

Onrust over protectionistische tendens in de V.S.

De leiders van alle politieke partijen van Venezuela uitten hun bezorgdheid over de onderkende tendens in de Verenigde Staten om nieuwe beperkingen te leggen op import. Men zag hierin een directe bedreiging van de Venezolaanse export van olie en andere grondstoffen. In een gezamenlijke zitting van de senaat en het huis van Afgevaardigden werd een resolutie aangenomen, waarin de Venezolaanse regering wordt gesteund in haar pogingen om de Verenigde Staten te bewegen af te zien van het nemen van maatregelen die de economie van de Latijns Amerikaanse landen schade zouden berokkenen. De Venezolaanse wetgevers richtten zich ook tot hun buurlanden met de suggestie dat gezamenlijke actie nodig zou zijn om de politiek van de Verenigde Staten te beïnvloeden.

USLAR PIETRI ging in het debat zover, dat hij een beroep deed op de regeringen van de Latijns Amerikaanse landen om de overeenkomsten van Punta del Este te desavoueren, als de Verenigde Staten persisteerden in hun protectionisme.

Hij propageerde uitbreiding van de handel met het communistisch blok. Ongeacht het grote aantal zoutkorrels waarmee dit dreigement, zeker komende van USLAR PIETRI, dient te worden genomen, is het feit dat het door hem geuit werd, belangwekkend. USLAR toonde zich in het algemeen zeer bezorgd over het feit dat Venezuela in steeds toenemende mate economisch afhankelijk van de Verenigde Staten wordt.

HAITI

Caraïbische crisis in de maak

De berichten uit Haiti zijn als gebruikelijk moeilijk te evalueren. De versnippering van de anti-DUVALIER krachten betekent niet alleen dat zij langs elkaar heen werken, maar dat allerlei tegenstrijdige geruchten de wereld ingestuurd worden. De rigoureuze censuur in Haiti zelf, maakt het vrijwel onmogelijk om betrouwbare gegevens over de situatie in het land te verkrijgen.

Het is echter vrij zeker dat de dictator afgelopen maand grote bedragen aan dollars in Zwitserland heeft belegd. Er zouden weer een aantal executies hebben plaatsgevonden en de angst onder de nog niet gezuiverde leden van DUVALIER's eigen kliek zou een kritiek punt hebben bereikt.

In de Dominikaanse Republiek wordt rekening gehouden met een spoedige moord op c.q. vlucht van de president.

Voor de Verenigde Staten is de moeilijkheid wie in de door DUVALIER achter te laten ruïne moeten worden gesteund. Dat de V.S. zullen ingrijpen lijkt onvermijdelijk. De ingreep zal bovendien onverwijld moeten plaats vinden, aangezien het anders voor de Cubanen een eenvoudige zaak zal zijn de Haitianen een regiem van hun keuze op te dringen. Daarentegen kunnen de Amerikanen het zich niet permitteren DUVALIER nu te steunen tegen een in voorbereiding zijnde communistische greep naar de macht.

Er zal wel te gelegener tijd iemand in het paleis in Port au Prince moeten zitten die het lang genoeg uithoudt om door Washington te kunnen worden erkend en de hulp van de Amerikanen formeel te kunnen invoeren.

NEDERLANDSE ANTILLEN

Brugramp

Alhoewel de eerste politieke repercussies van het ~~in~~aanstorten van de in aanbouw zijnde vaste brug over de St. Annabaai weinig betekenden, en so wie so een kunstmatig karakter hadden, waren zij in die z'n belangwekkend, dat zij reflecteerden hoezeer de Curaçaose gemeenschap door deze ramp werd aangegrepen. "De brug" was, los van alle zakelijke overwegingen, een symbool geworden van de wil van de Nederlandse Antillen om niet bij de pakken neer te zitten, en te bouwen aan een nieuwe en betere toekomst. De groei van het indrukwekkend bouwwerk domineerde al maandenlang het stadsbeeld van Willemstad en de verslagenheid bij het aanschouwen van het wrak dat machteloos op de oever lag, betrof meer dan het verlies van mensenlevens, en meer dan de mislukking van een trotse constructie. De psychologische schok, toegebracht aan volk en leiders, is niet te meten, maar zeer wel mogelijk is het, dat zij zich nog enige tijd op onaantoonbare wijze zal doen gelden door het verlenen van een negatieve emotionele geladenheid aan het openbare leven, in zaken, die met de brugramp niets uitstaande hebben.

Moeilijkheden tussen TSCHUMIE en CLASC-bestuur.

Vakbondsleider Romano Macario TSCHUMIE werd in juli j.l. op een vergadering van de C.C.V. naar verluidt bekritiseerd naar aanleiding van een artikel dat in de mei 1967 editie van het vakbondsblad "CLASC" over zijn verblijf in Caracas verscheen. TSCHUMIE werd in dat artikel geciteerd in een aantal uitspraken over het Christelijk vakbondswezen op Curaçao, die niet alleen misleidend waren, maar ook zijn rol hyperbolisch voorstelden. Aanstoot werd ook genomen aan de wijze waarop TSCHUMIE met geringschatting van de betekenis van het contact tussen het Christelijk vakbondswezen in de Antillen en de Nederlandse Christelijke vakbeweging, de verbondenheid met Latijns Amerika benadrukte. Vooral de uitlating dat de mensen van de Nederlandse Antillen reeds in gedachten en gevoelens deel uitmaken van het Latijns Amerikaanse "Groot Vaderland", werd Tschumie kwalijk genomen.

TSCHUMIE zou zich op de vergadering hebben verdedigd met de verklaring dat het C.L.A.S.C.-bestuurslid, IGLESIA, verantwoordelijk was voor de meeste der uitlatingen die zogenaamd van TSCHUMIE afkomstig zouden hebben moeten zijn. Hij, TSCHUMIE, zou aan het bestuur in Caracas een schrijven richten, waarin hij zou protesteren tegen deze verkeerde voorstelling van zaken.

Een afschrift van dit schrijven deed TSCHUMIE - zoals hij aan zijn medebestuur- leden beloofde - inderdaad naderhand toekomen aan de personen die op de C.C.V.- vergadering aanwezig waren.

Helaas moet zijn medebestuurslid H.A. (Bèbè) ROJER roet in het eten hebben ge- gooid. Deze stuurde namelijk het afschrift dat hij van TSCHUMIE ontving, voor- zien van enig commentaar aan het C.L.A.S.C.-bestuurslid CARDOZE in Caracas. Toen bleek dat het origineel van TSCHUMIE's brief nimmer verzonden was. Aange- zien de brief in nogal sterke bewoordingen was gesteld door een zich veilig achtende TSCHUMIE, veroorzaakte de ontvangst van het afschrift in Caracas grote opschudding. TSCHUMIE werd ter verantwoording naar Caracas ontbonden.

Het gevolg van deze affaire is, dat het nu zowel tussen TSCHUMIE en het C.L.A.S.C.- bestuur, als tussen TSCHUMIE en ROJER geenszins koek en ei is. Er was sprake van dat TSCHUMIE, indien de gesprekken in Caracas niet tot een bevredigend re- sultaat zouden leiden, zijn toevlucht zou nemen tot het aanvaarden van een C.L.A.S.C.-functie in Mexico, die hem door voorzitter GOLDSACK zou zijn aange- boden. In dit geval zou ROJER een goede kans maken op de C.L.A.S.C.-vertegenwoor- diging in de Nederlandse Antillen. TSCHUMIE is echter een oude rot in het vak en het zou in dit stadium niet realistisch zijn om hem als uitgeteld te beschou- wen.

Het toerisme van MIOLAN

Op 24 november werd op Aruba in het Dominikaanse consulaat onder auspiciën van consul Thelma FRIAS de RODRIGUEZ een comité opgericht dat ten doel heeft de "image" van de Dominikaanse Republiek in het buitenland te verbeteren, teneinde een opleving van het toerisme in dat land te stimuleren. Twee journalisten, Pedro BREA GOMEZ en Juan de Dios MAURICIO DE LANGE, waren hiertoe uit de Domini- kaanse Republiek naar Aruba gekomen.

Het comité heeft officieel een apolitiek karakter. Terecht wordt dit laatste echter door niemand geloofd.

De oprichting van het comité kon worden gezien als voorbereidend werk voor het bezoek van de minister van het toerisme, Angel MIOLAN, die kort hierna op Aruba arriveerde en ex-officio contact kon opnemen met de menigte Dominicanen die in het comité zitting heeft.

Zoals het een goede Dominikaanse organisatie betaamt, kent het comité een ver- doorgevoerde funktieverdeling, waardoor zoveel mogelijk leden aan bod komen en

VERTROUWELIJK

- 15 -

iedereen zich met zijn eigen verantwoordelijkheid verguld kan voelen. Het zal voor MIOLAN een koud kunstje zijn om het comité ter bevordering van het toerisme om te bouwen tot een "citizens for MIOLAN"-organisatie. Hoe zal men immers beter het toerisme kunnen bevorderen dan door de minister voor het toerisme president te maken.